

Մ Ե Ն Պ Ա Հ Ք Ը

Մեծ Պահիր եկաւ,
Ապաշխարանքի եւ ժուժկալութեան
Հըրաւիրելու
Մեր վայելքներէն ծանրացած հոգին,
Սրբագործումի խորհուրդով խորին:

Մեծ Պահիր եկաւ,
Մեր կեանքը սակայն Մեծ Պահմ մ'է եղած
Ու չենք ունեցած հացը մարմնական
Եւ հացն հոգիին,
Մեր օրօրանէն մինչեւ գերեզման:

Արհաւիրքներու
Յանախանքն անվերջ լեցուցեր է մեր
Ցերեկն ու գիշեր,
Եւ չէ մօտեցած ձեռքն ազատարար
Մեզի սանելու խաւարէն լոյսին:

Դուրս ենք վրսարուեր
Հայրենիքէն մեր, սիրտէն մարդոց,
Քաղեր ենք անդուլ
Գերեզմաններէն մեր երազներուն,
Առանց հասնելու հանգրուանին մեծ:

Եւ արցունքներով
Մաքրեր ենք կրօնաւ մեր հոգիներուն,
Բայց չենք ունեցած շնորհն ըլլալու
Զաւակն Աստուծոյ
Եւ կամ հարազատ եղբայրը մարդոց:

Պահիր քող պանեն եւ ապաշխարեն
Հանդամովներն մեր այս աշխարհին,
Որոնք կը լորձեն
Միշտ անյագօրէն,
Բարիքներն իրենց սեղանին առաս:

Իսկ հե՛մն ու նօթին,
Որոնք կը ծամեն քարը հացին տեղ,
Ինչո՞ւ պահե՛ս պահեն,
Իրենց կեանքն ամբողջ Մեծ Պահե՛ս է եղած,
Արեւին ներքեւ մեր այս աշխարհին:

Բայց եթէ կ'ուզես,
Աստուած խստադաս, պատրաստ եմ նորէն
Քալել ճամբայէն խաչիդ արիւնոս,
Որ մեր խաչն եղաւ, դարեւով դարեւ,
Նաչուելէդ ի վեր:

ԵՂԻՎԱՐԴ

Ա Շ Ն Ա Ն Ա Յ Դ Ի

Մի՛ տփռունիր, աշնան այգի,
Մի՛ հաւաքիր այդպէս շտապ,
Դեռ մնա բո՛ց, մնա ոտկի՛,
Մի՛ մօտեցիր, տերեւաթափ:
Այգով անցնող զուլա՛լ առու,
Սառոյցներով մի՛ կարկամիր,
Անփո՛յթ քամի, մի՛ հանգըրու
Տանձինների բոցը կարմիր:
Դեռ այս այրուող ծառերի տակ
Սիրտս պիտի սէր սպասի,
Պիտի բացի խորքերը փակ,
Ու դեռ չասած խօսքը ասի:
Պիտի խառնի՛ ջրի կանչին
Երջանկութեան ծիծաղ ու ծափ.
Աշնան առու, դեռ կարկաչի՛ր,
Ու զանդաղի՛ր, տերեւաթափ:

ՍԻԼՎԱ ԿԱՊՈՒՏԻԿԵԱՆ